

"עולים כיתה" פרק 26 - שירי בכר חוזרים לפרק הראשון

דורין: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד חושבים חינוך, עושים חינוך, מדברים חינוך.

קובי: לפני קצת יותר משנה, עלה הפודקאסט שלנו לאוויר, עם פרק בו אירחתי את שירי בכר, סטאז'רית בשנה הראשונה שלה להוראה. שוחחנו על הבחירה בהוראה, על החודשים הראשונים שלה בהוראה, ועל הלימודים בשנה השנייה באם טיץ', היום רגע אחרי שהסתיימו הלימודים, אנחנו חוזרים לשירי, שסיימה כבר שנה שניה כמורה, ולמעשה סיימה את תהליך הכניסה להוראה, נסכם יחד שנתיים ראשונות, ננסה להבין את השנה השנייה, ואם היא קלה יותר. נשאל את שירי על תוכניות לעתיד.

אני קובי דביר, ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התוכנית לתואר שני, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים. בפודקאסט הזה אנחנו מדברים, עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי, הפעם נדבר על השנתיים הראשונות בהוראה. אני שמח לארח היום שוב את שירי בכר לשיחה נוספת. שירי היא מדריכת הורים, ומרצה בתחום ההורות, שעשתה הסבה להוראת אזרחות באם טיץ', ומלמדת זו השנה השנייה בבית הספר המקיף ג' באשדוד, ומחנכת כיתה י"א, היי שירי איזה כיף שאנחנו נפגשים שוב.

שירי: היי קובי איזה כיף שאנחנו נפגשים.

קובי: אז בעצם סיימת שנה שנייה, תסכמי לי את השנה השנייה, איזה שאלה להתחיל איתה, תסכמי לי את השנה השנייה.

שירי: וואי זה מטורף. אני חייבת להגיד אני עוד לא מרגישה שאני בסיכום השנה השנייה, כי התלמידים שלי עדיין צריכים לגשת, יש עוד כמה בגרויות, ככה באשפיל מסתבר שי"א זה כיתה, מוסד בגרויות, ואז היא לא באמת מסתיימת ב-26, כמו שאנחנו רגילים.

קובי: שאנחנו כבר אחרי ה-26, אבל עדיין, כן.

שירי: אנחנו אחרי, זה בדיוק אני, עדיין מרגישה מורה מן המניין, אני עדיין עובדת, ועם זאת, אני חוזרת למשהו שאמרת, שאלת ככה, הצגת בהתחלה, שאלת את השאלה, האם השנה השנייה היא אכן קלה יותר מהשנה הראשונה? אני מניחה שבמובן מסוים אני אשתמש בזה כמשפט סיכום, אני מניחה שבמובן מסוים השנה השנייה היא אכן קלה יותר, ולו בגלל הניסיון שנרכש במהלך הסטאז', וגם לצד ההשתלמויות שעשיתי שמאוד חידדו את מה שחשוב, ומה שחשוב פחות, גם הזהות המקצועית שלי, היא קיבלה קצת יותר פוקוס, ואני קצת יותר יודעת להצביע על העוצמות, וגם על מה שעדיין טעון שיפור, אז אנחנו נדבר על זה תיכף.

קובי: אז זה היום, כבר משפט סיכום, אז בואי נתחיל לפרק את זה, דברי איתי על זהות מקצועית.

שירי: זהות מקצועית, זה אחד הדברים אני זוכרת, שכשלמדנו במהלך השנתיים כשלמדתי כאן, אז אחד הדברים ה ככה שהכי על השולחן כל הזמן, הייתה שאלה של מי אנחנו, זאת אומרת מה הזהות המקצועית שלנו כמחנכים, כמורים, כאנשי חינוך, מי הדמות הזאתי שעומדת מאחורי ההגדרה, והיה לי מאוד מאוד קשה לשים את האצבע, ונגיד אם להיות מאוד מאוד ספציפית כמחנכת, אחד הדברים שאני תהיתי, ואני עדיין תוהה לגביהם, זה היכן מתחיל תפקידי כמחנכת, והנקודה שבה זה פוגש את התפקיד שלי כאמא בכיתה, כמישהי שיש לה את היכולת להציב גבולות, ולהכיל אותם, זאת אומרת שאלת האיזונים והבלמים, זה מונח שקשור מאזרחות.

קובי: בעצם עוד לא מצאת אותה, את הנקודת האיזונים והבלמים הזאת.

שירי: אני לא, אבל זה משתפר, זאת אומרת, יש קצת יותר בהירות. כי אם בשנה הראשונה הייתי נטו דמות אימהית, והבאתי את האמהות שלי לתוך התפקיד, מה שהם מצד אחד היה צריך חיבור חזק, אבל מצד שני, מאוד הקשה עלי, על היכולת שלי להכיל, ולהתגבר על אכזבות, ואתגרים ועלבונות, אפילו נאמר. אז השנה השנייה היא קצת יותר מאוזנת, זאת אומרת, הדברים מתחילים לאט למצוא את מקומם.

קובי: פרופורציות.

שירי: פרופורציות, כן זה דבר חשוב. יש משפט שאומרים בחדר המורים. אמרו לי אותו הרבה בשנה הראשונה. שנה אמרו לי פחות זה גם מלמד על עקומת למידה, אמרו לי, "שירי, תזכרי תמיד, שאת לא ילדת את ילדי החינוך שלך" ואמרתי להם "אבל לעזאזל, אני כל הזמן שוכחת" אז השנה שכחתי פחות, זה לא שאני אוהבת פחות, אבל כמו שאתה אומר פרופורציות, הדברים קצת מוצאים את מקומם, ועושים שכל.

קובי: אז זה זהות מקצועית, בתחום החינוך, ובתחום ההוראה המקצועית, כאילו מורה לאזרחות.

שירי: וואי זה גם כן מטורף, הדרך שעושים, כי בשנה הראשונה זה אולי הדבר שהלחיץ אותי יותר אפילו מהחינוך, כי בחינוך יש משהו מעט אינטואיטיבי, זה קשור לקשר הבין אישי, שאתה מבסס עם אנשים, אבל אזרחות להיות מורה לאזרחות זאת פרופסיה, אני, זה מצריך המון ידע ושליטה בחומר, והיכולת אפילו לנהל את התוכן, על פני מספר הימים והחודשים של השנה, לדעת מתי מתחיל כל נושא, מתי מסתיים, ומה מלמדים בכל שיעור. השנה הראשונה היא ממש הייתה לוטה בערפל, אני זוכרת שהרגשתי חוסר ביטחון, ולחץ סביב הנושא הזה שקשור להוראת אזרחות, והשנה גם בגלל מיומנות שרכשתי בשנה הראשונה, וחניכה מאוד אינטנסיבית וצמודה השנה, נשמתי קצת יותר לרווחה, אפשרתי לעצמי כמובן, כי זה הכרחי לשפר מיומנויות של הקנייה, ולהעמיק בחומר התאורטי, אבל תחושת הביטחון עלתה.

קובי: וזה כי כבר כל המערכים שלך מוכנים, או הידע שלך מובנה, או את צריכה פחות לרדוף אחרי הזנב של עצמך, ולהתכונן לשיעור של מחר, או כי פשוט כבר עברת את זה פעם אחת.

שירי: אני מניחה שזה שילוב של הכל, גם אתה יודע, המשפט שכולנו מכירים, זה אין חכם כבעל ניסיון, אז החכמה שרכשתי בשטח, אין שנייה לה, זאת אומרת לא משנה כמה זמן נשב בשיעור, וכמה אנחנו נלמד את התוכן, הפרקטיקה היא הדרך הכי נכונה ללמוד, ולהביא את עצמך לידי ביטוי, וגם כי כן, יש לי כבר יותר שיעורים שהם מוכנים, התוכן קצת יותר מגובש כבר, העברתי חלק מהתכנים פעם, אז אני כבר יודעת איך לגשת אליהם מהתחלה, ידעתי גם איזה אנשים אני צריכה לשאול, באיזה נושאים, זה גם עניין של מיומנויות, כי אם בשנה הראשונה, אתה מסתובב קצת, אתה יודע נכס זה כזה קצת, ואני לא ידעתי תמיד את מי לשאול, מה ומי יודע לדייק אותי, באיזה נושא, הרי שהשנה כבר ידעתי בדיוק מי הם האנשים שאני רוצה להיתרם מהם, שאני יכולה להישען עליהם, ולבקש את עצתם המקצועית.

קובי: את מדברת על צוות בית ספר, מתוך הצוות של הבית ספר.

שירי: אני מדברת על צוות אזרחות, שאני זכיתי בצוות אזרחות מיומן, וגם מאוד מאוד נכון לתת כתף, ולסייע, אני חושבת שהחברותא הזאת המקצועית, גם לה יש חלק מאוד מאוד חזק בתחושת הביטחון שרכשתי השנה.

קובי: וזה אני יכול להגיד שזה רק הולך ונהיה יותר משמעותי, כי אחר כך אתה כבר גם זוכר בעל פה את החומר, ואז אתה יכול להיכנס לשיעור בלי הדפים, ובלי היש.

שירי: ולאלתר.

קובי: ולאחר, ואני חושב שבמיוחד באזרחות, הפונקציה היא להכניס את האקטואליה, שזה באמת חתיכת סיפור, שהופך להיות הרבה יותר קל, כשאתה יותר מנוסה, אבל תכף נדבר גם על אקטואליה, היום מעניין אותי לשמוע על חווית הסטאז', ממרחק של שנה, כאילו הסטאז' היא השנה הראשונה, והיא באמת נחשבת הכי קשה, איך את רואה אותה היום?

שירי: נכון, אכן השנה הכי קשה, אני גם אני אגיד, למה אני, ולפני זה אני אקדים ואומר, שקצת שכחתי שהשנה הראשונה הייתה שנת סטאז', יש זה קטע כזה זה קצת כמו תחושה של סחף, בשנייה שכף הרגל דורכת בתוך בית הספר, ומתחילה השנה הראשונה, זאת אומרת 1 לספטמבר מתחיל, ובשנייה אתה שוכח את מקומך, אתה שוכח את שנות הוותק שלך, כי בשנייה אתה הופך להיות למורה מן המניין, חדש כישן, יש איזושהי ערבוביה כזאת, והיטמעות הזאתי, בתוך המערך הזה של בית הספר, גורמת לזה שהשנה הראשונה והשנייה, במובן מסוים, ההפרדה הזאת בין שנת סטאז' לשנת הוראה, הראשונה שלי בעצם כמורה מן המניין, הם קצת מעורפלות, הגבול הזה קצת מתערפל, עם זאת שנת הסטאז', או השנה הראשונה, כפי שאנחנו קוראים לה, היא באמת השנה הכי מאתגרת, כי יש כל כך הרבה מקומות שצריך להתברג בהם, גם אני אתחיל מהמקום הבייסיק של הרמה החברתית, אנשים שאתה לא מכיר, אתה נכנס כמו לכל ארגון חדש, לא הכרתי, לא ידעתי. סיפרתי קודם בפורום אחר, שבחצי השנה הראשונה של השנה הראשונה, אני לא הגעתי לחדר המורים, הרגשתי לא נעים כי לא מספיק הכרתי, לא הרגשתי תחושת השייכות, היא לא מבוססת, ואנחנו יודעים שהיא תחושה שהיא בייסיק, באתה יודע בצרכים....

קובי: במקום עבודה, כי בן אדם....

שירי: כן, כי זה צורך בסיסי שלנו, כאנשים, תחושת השייכות לא התבססה, ולכן מצאתי את עצמי יושבת במהלך החצי השנה הראשונה, בהפסקות בכיתה עם תלמיד"י, זה תרם רבות לקשר שלי איתם, והרבה פחות לקשר שלי עם חדר המורים, אז הקושי החברתי, וכמובן שאם אני רצה על זה אז הקושי היה מקצועי, וגם למדתי תוך כדי עדיין לתואר שני, אז זה גם כן ככה קושי שהתערבב ככה עם הכל, אבל כן חוסר, אפילו אתה יודע אפילו ברמה, אני נזכרת שלמשל הייתי צריכה נגיד שינויים במערכת, והיו אומרים לי טוב, תלכי למערכת, ותעשי שיעורים, עכשיו למה המערכת? לאן אני הולכת? מי הולך? מי זה מערכת? זה בן אדם? זה מקום? לאן הולכים? אז ממש ברמת ההיכרות במתקנים של בית הספר, בואי לאולם תלמידים, איפה זה המקום, אולם תלמידים. אז זה ברמה הזאת, והיו מלא התקלות, זאת אומרת, מעכשיו לעכשיו.

קובי: כמו מה?

שירי: טוב, ערב הורים, מעולם לא עשיתי ערב הורים, מה עושים בערב הורים? מה אומרים? מה מציגים? ואז ומתי זה? וזה כזה תמיד הרגיש לי, שאני באמת רודפת אחרי הזנב של עצמי, כי לא ידעתי שאני צריכה להיערך למשהו, מעורבות אישית, מה עושים? מתי נערכים? מתי זה נגמר? ומה המערכת? טיול שנתי, אין לי נעלי ספורט לטיול שנתי, כאילו מה לובשים לטיול שנתי? וכמה ימים זה לעזאזל? ואיזה אוכל מביאים? זאת אומרת, מלא התקלות של דברים, שאני עשיתי אותם פשוט בפעם הראשונה, והיו מלא כאלה.

קובי: את יודעת, את מדברת, ואני תוך כדי, עובר לי המושג תיק חפיפה, שיש בה הרבה מקצועות, שאתה נכנס, ונותנים לך תיק חפיפה, ומסבירים לך, תעשה, ופה, אין חיה כזאת, אולי צריך לעשות זה, לא דברים שהם מאוד מורכבים, או שונים מאוד מבית ספר לבית ספר, אפרופו טיול שנתי, בכל בית ספר יש טיול שנתי, מישהו צריך לארגן איזה תיק חפיפה, שתיק למורה החדש, כן.

שירי: נכון, אין נכון, צריך איזה תיק למורה החדש, נכון שיש שם נגיד עוגנים שנתיים, נכון.

קובי: כן מה אומרים באסיפת הורים.

שירי: הכן ארוך לטיול.

קובי: כן.

שירי: מה אומרים באסיפת הורים? עכשיו אני חייבת להגיד, בכל דבר כזה, בכל צומת כזאת, היה מי שאמר לי, טוב תרגיעי, בסך הכל את צריכה 1 2 3, אבל ה פתאום, על לשבת, באתה יודע בישיבת, סתם אני אומרת, ישיבת צוות שלנו המחנכות, ופתאום ככה הרכזת אומרת, אז שומעות טראח, ופתאום מפילה עלייך איזה משהו, שלא ידעתי, שרגע הוא צפוי להגיע, וכולן כזה מהנהנות כן, אבל ומתחילות לדבר על הוואט, ואני כאילו שנייה על המה, לא הבנתי, תחזרי על מה שאמרת, אני לא מכירה את המושג, ולא מה אתם רוצים, מה עושים, אז מלא כאלה הנחות, ואני מסכימה איתך לגבי הקיט למורה המתחיל, אני בעד.

קובי: את גם מורה לאזרחות, וגם מחנכת פול טיים ממש, איך את מאזנת בין 2 הדברים, בשגרת היומיום שלך?

שירי: זו שאלה מעולה, כי אני אגב גם דילמה מרכזית של שנת הסטאז', היום אני קצת מרגישה יותר מיומנת, אולי גם צריך לומר ששנות הוראה צריכות להיספר, כאולי....

קובי: 7 שנים. כמו חיי כלב כזה, כל שנה זה בעצם, וואו עד שהיא נגמרת.

שירי: כן, כזה כן, כי אתה מרגיש שם מלא. נגיד עכשיו שאני אומרת, אני רק השנה השנייה, זה מרגיש לפעמים, בחדר מורים מרימים גבה, ואומרים לי מה, את רק שנתיים כאן? זה כאילו מרגיש, כאילו אנחנו....

קובי: יובלות.

שירי: 200 שנה שם במקום. היה לי היה לי מאוד מאוד מאתגר, כי בשנה הראשונה, באופן מאוד מלאכותי, הרגשתי שאני כל הזמן צריכה להחליף כובעים, שנייה עכשיו אני מחנכת, שנייה עכשיו אני מורה מקצועית, וכל דבר הצריך ממני מיומנות אחרת. השנה לאט השלם הופך להיות, יותר מסך על הקו, זאת אומרת אני מחנכת גם בכיתות שבהן אני מורה מקצועית, ואני מורה מקצועית גם בכיתה שלי, בפרט אני אהיה שנה הבאה, אבל כי ממש אני עומדת להעביר להם, ללמד אותם אזרחות, אבל גם השנה, כשהייתי צריכה נגיד לקחת חלק בכל מיני דברים כמורה מקצועית בתוך, או לתמוך בהוראה של איזשהו, בכיתה שלי, ואז הרגשתי שקצת אני מצליחה לשלב, בין 2 הערוצים האלה.

קובי: אבל זה בעצם לא התפקיד שלך, זאת אומרת אם את מלמדת נגיד, את יש לך כיתת חינוך, ואת מלמדת עוד 5 כיתות, אז את לא אמורה, יש להם מחנכת משל עצמם, אז את לא אמורה, ואם בכלל יש לך זמן, להשקיע בלחנך אותם, אני לא מדבר על תוך כדי השיעור, אם תלמיד יפנה אליך, אם תלמיד יצטרך משהו, שלכאורה הוא צריך לעשות את זה מהמחנכת שלו, איפה זה נגמר, ואיפה זה מתחיל?

שירי: אז האמת, שעוד לפני הפנייה של התלמיד, אז יש גם את העניין שלי כמורה מקצועית, שמאוד רוצה לכבד את המרחב של המחנכת, כמחנכת, וחלילה לא להיכנס לנישה, שהיא לא שלי, מנגד נוצר קשר טבעי בזמן ההוראה, עם תלמידים, שעם חלקם ממש הקשר הוא קשר שהוא עמוק, והוא רגשי, ובפרט בהוראת אזרחות. אני לא יודעת אם זה בזכות זה, שאני מורה לאזרחות, או שזה משהו שבאמת כן קשור, לאלה המרכיבי האישיות שלי, ולגיל שלי, ולזה שאני אמא, אני תמיד חושבת שהכל מתערבב, אבל השיח, בעיקר בשיעורי אזרחות, הוא הרבה פעמים הופך להיות למאוד מאוד אישי, הוא לא רק על, אנחנו ממש חיים את החיים שלהם, ומהמקום הזה, זה נפתח, ולפעמים אנחנו נוגעים בדברים מאוד מאוד אישיים, מרגיש להם נוח לייצר איזה המשכיות, אני לעולם לא אומר לא, לתלמיד שמבקש לשוחח

איתי, או קיבלתי איזושהי הודעה מאוד מאוד מרגשת אתמול, מתלמיד שלימדתי אותו כמורה מקצועית, שנה שעברה, וסיים השנה י"ב, והוא שלח לי הודעה כל כך מרגשת על זה שהוא כל כך אוהב אותי, ויתגעגע, ואני אחסר, וכשהוא יגיע, אני אהיה הראשונה שאבוא לבקר, זה ריגש אותי ברמות, וכן זה קשר זה קשר אישי, זה קצת אתה יודע זה, כימיה בין אנשים, קשה מאוד לסרב לדבר כזה, או להפנות לזה עורף, ואני חושבת שזה פשוט מטבע הדברים לפעמים קורה, צריך לתת לזה מקום, לשמור על המקום של המחנכת, בתוך הכיתה.

קובי: אבל יש זמן לזה.

שירי: זאת בחירה, למה אני בוחרת להקדיש זמן, בתוך היותי אשת חינוך, אני רוצה לתת לזה טייטל יותר רחב, מאשר מחנכת, או מורה מקצועית, למה אני בוחרת לתת זמן, תמיד אני אבחר, זה קשור אליי, ולבחירה שלי, האישית. אכבד כל בחירה כמובן, של כל מחנך ומורה, באשר הוא, בבחירה האישית שלי. אני חושבת שיש קדימות לתפיסתי, למפגש האישי עם התלמידים, שנכרים על דרכי, אני תמיד אתן לזה קדימות, על חשבון כל דבר אחר, אז כן, אז מוצאים לזה זמן, גם אם אין זמן, ולפעמים קשה, מוצאים לזה זמן, וצוחקים עליי בחדר מורים, יש לי עמדה כזאת, שתמיד אני מתבייטת עלייה, ועם המחשב שלי, ואני כזה עובדת שם, וזה ותמיד תלמידים מגיעים, תלמידי כיתתי, ותלמידים אחרים, אז תמיד צוחקים עליי, שירי צריך לסגור את שעות קבלת הקהל, שירי כזה, אבל אני מתה על זה, בשביל זה אני שם, אחרת למה באתי.

קובי: וכמורה מקצועית, מורה לאזרחות, את מרגישה שיותר קל לך עם החומר השנה?

שירי: ממש כן. ממש כן. זה קטע, אבל זה זאת בעצם שפה, זה יש הרבה המשגה מחד בתוכן הזה של אזרחות, ומנגד, יש גם איזושהי הבנייה מאוד ברורה, זאת אומרת יש מתודה שיכולתי ממש להישען עליה, יש פרקים, זה מובנה בדיוק כמו שאני אוהבת, זה עושה שכל, אז גם אם בשנה הראשונה לקח לי קצת זמן רגע להבין איפה זה מתחיל, ואיפה כל פרק נגמר, הרי שהשנה כבר הדברים יותר התגלגלו, הרגשתי גם, אתה יודע, דברים שדיברתי עליהם, הרגשתי שאני יכולה לדבר עליהם, ביתר נוחות השנה, ואני אגיד לך יותר מזה, היה לי גם קל יותר בזכות זה, שזאת שפה שהיא קצת יותר עכשיו שגורה בפי, היה לי יותר קל לקחת ממנה, ולהשליך אותה על מה שקורה במדינה, וכל כך הרבה קורה במדינה קובי, ותודה לאל ששנת הסטאז' הייתה שנה שעברה, ולא השנה, כי החיבור הזה היה לי יותר משמעותי, זאת אומרת, אני חוששת שאילו זה היה, אילו עכשיו הייתי בשנת הסטאז', אני חוששת, שהיה לי מורכב יותר, אבל בגלל שכבר אני יודעת את השפה, אז היה לי יותר קל לעשות את ההשלכה.

קובי: אז בואי רגע נצלול לתוך העניין של השנה הזאת, כי השנה הייתה למורים לאזרחות, באמת מאוד מאוד קשה ומורכבת, פרק 21 של הפודקאסט שלנו, עסקנו בשאלה איך זה להיות מורה באמת, בתקופת משבר חברתי שאנחנו חווים אותו, אז מי שלא האזין, אני אצמין אותו להאזין לפרק 21, אבל מעניין אותי לדעת, איך עברה עליך, כמורה לאזרחות, השנה המאוד מקוטבת הזאת, עם המהפכה, או ההפיכה, או השינויים, ההפגנות, האיך חווית את זה במיוחד, כמורה חדשה, זאת אומרת, זה עוד יותר באמת רק נכנסת, אפרופו המשגה, וכבר נחת עליך כזאת בומבה, כן.

שירי: דרמה כזאת, דרמה, גיליתי שדיבור בסימן שאלה, הוא מאוד מאוד משמעותי, הוא אפילו, הוא אני אגיד רגע, הוא מתבקש בשיח אזרחותי, יש לנו נטייה, בכלל בשיח הפוליטי, ובמהדורות החדשות, וכשאנחנו מדברים עם חברים, יש לנו נטייה לדבר בסימני קריאה, הדעה שלנו נחרצת, אנחנו מייצגים איזשהו צד, אתה יודע על הרצף, בקצה הזה או האחר, אבל אנחנו מדברים בסימני קריאה, זה מקום שהוא פחות מזמין לדיון, או יותר מאתגר את הדיון, או לפעמים מוביל לשוקת שבורה. כשאני עומדת מול כיתה, בגלל שאני מחזיקה

אחריות מאוד גדולה, לתת מקום לכל הצבעים, כי זה התפקיד שלי, כמורה לאזרחות. זה נשמע, זה נשמע עכשיו, אני חייבת לך רגע להגיד, זה נשמע מאוד, זה נשמע כמו כותרת כזאת, מוכרת שיווקית, היא לא. זה באמת אחריות, זאת אחריות חינוכית, ההבנה שדווקא כשאני מלמדת נושא כל כך נפיץ, של ילדים שמחזיקים בדעה שהיא לא רק דעתם, והיא עמדה שהיא לא רק עמדתם, אלא הם מביאים אותה מהבית, ויש היסטוריה, ויש שורשים, ויש רקע, וכשאני אני רגע רוצה לאפשר איזשהו דיון, בסוף המטרה שלי היא לא הנושא עצמו, כי לנושא יש תמיד כמה צדדים, ומבחינתי כמורה לאזרחות, כל הצדדים כשרים, והמטרה שלי, היא לא לשנות את דעתם, המטרה שלי היא לאפשר להם להביע את דעתם, וכשזאת ההבנה, וכשאני מדברת בסימני שאלה, וכשאני מזמינה אותם לפלורליזם, סובלנות, והסכמיות, שזה מעקרונות היסוד של השיח הדמוקרטי, אז הרווחתי את לחמי, ואז גם אין עלי איזושהי אחריות, של לנסות להחזיק איזשהו דגל, של כזה או אחר, נכון.

קובי: אבל אני מהמר, בלי לדעת, שהם שאלו אותך מה דעתך, זאת אומרת אתה לא יכול להיות מורה לאזרחות, ומה שקורה מחוץ לחלון, ולהישאר מהאו"ם, אז את לא יכולה להישאר עם התאוריה של אזרחות, ותחליטו מה דעתכם.

שירי: נכון.

קובי: אז....

שירי: אז אני אגיד ככה, זה תלוי כיתה, זה תלוי כיתה, גם יש כיתות שבהן השיח יותר מעמיק, ויש כיתות שבהם שבהן השיח קצת פחות. זה גם תלוי גיל, יש כיתות מאוד פוליטיות, דרך אגב, ויש כיתות פחות. היו לי כיתות, שבהן היו תלמידים, שהיו ממש מעורבים פוליטית, זאת אומרת הם היו, אבל והיו כיתות, שזה מאוד סיקרן אותן, ומהתחלה שאלו אותי, אבל מה את, ומה את, השתדלתי מאוד מאוד, על פי רוב, לקחת את זה למקום הערכי, של איזה ערכים אני מחזיקה, ומתוך כך, מה שנקרא להישאר.

קובי: אבל זה לא נגמר. רק בסוף זה נגמר, ב"המורה אתמול היית בהפגנה, או לא" כאילו?

שירי: נכון. אתה צודק, זה לא נכון. הם הרבה פעמים מעטים. נכון.

קובי: או בוא, אני זוכר כשהיו מערכות בחירות, אז היו שואלים אותי מה שמת בפתק, זה לא ערכים עכשיו, אל תדבר איתנו על ערכים, מה שמת בפתק, בקלפי, עזוב, זה מה שמעניין אותי.

שירי: נכון, אז אני מודה שבפה מלא, שהיו 2 כיתות, שבהן אמרתי, במי בחרתי עכשיו, זה כיתות, הן גם היו כיתות, זה היה י"ב, אפשרתי לעצמי להגיד את זה, כי הרגשתי שהכיתה יכולה להחזיק את זה, בלי שאני חס וחלילה חלילה משפיעה, כי זה בעצם הפחד הכי גדול. הפחד של דמגוגיה. זאת אומרת, שאני לא חס וחלילה, אשפיע את דעתי, באופן כזה, שאתה יודע שאני חונקת את דעתם האישית, או גורמת להם לאיזושהי מבוכה, אבל תמיד באותה נשימה אמרתי, אוקי, גם תמיד הפכתי את זה לאיזשהו, זה אמרתי, בואו תגידו לי במי אתם חושבים שאני הצבעתי, ואז זה הפך להיות איזשהו הימור כיתתי, ולפעמים מה זה, החזיק 3, 4, שיעורים.

קובי: שדחית את הקץ, ולא לספר להם, שיצבעו מה את הצבעת.

שירי: מה דחית את הקץ, מתי קובי, אתה לא מבין, ומתישהו תקשיב, ומתישהו מפת המפלגות כולה, הייתה רשומה על הלוח, באמת כאילו כל הקצוות של הקשת, וזה היה נורא מצחיק אותי, הייתי אומרת להם, לא הבנתי, עד כדי כך כאילו אתם לא מצליחים לגבש, ואז אמרתי להם במי אני הצבעתי, אבל תמיד זה היה שנייה אחר כך, היה, קרה שאמרתי, אבל שוב פעמיים ל-2 כיתות, שהרגשתי שהם יכולים להחזיק את המידע, אבל תמיד אמרתי להם

מיד אחר כך, לאותן 2 כיתות, אמרתי להם, אני חייבת להגיד לכם, שזה שהצבעתי כפי שהצבעתי, לא אומר שמחר, והיה ותהיינה בחירות נוספות, אני לא אצביע אחרת, כי בעיניי, זה ערך שאני מחזיקה, באמת אגב, בעיניי כל הסיפור של הדמוקרטיה, זה הזכות שלנו לשנות את דעתנו, זאת אומרת, זה שבחרתי כך, לא אומר שאני אמשיך לבחור כך גם אחר כך, אתה צריך להמשיך להצדיק את הבחירה שלי כך, והיה ולא תצדיק את הבחירה שלי כך, אז יש לי את הזכות להצביע למישהו אחר.

קובי: כן, אבל בואי נגיד שלא חשוב עכשיו, לא נכנס לשאלה הפוליטית הזאת, אלא אני רוצה לשאול את השאלה המתודית נגיד, שהצבעת באזור חיוג מסוים, בעד או נגד, או לא משנה משהו, הסיכוי שתצביעי מחר הפוך, ב-180 מעלות הוא מאוד נמוך, אז הצבעת למפלגה הזאת, והיא לא מוצאת חן בעיניך, ההורים לא קיימו את מה שהם הבטיחו, אז תצביעי למפלגה אחרת, באזור חיוג הזה, זה לא שורף אותך אוטומטית, אצל הילדים בצד השני?

שירי: זה לא שורף אותי, כל עוד אני מאפשרת. אני אגיד את זה על דרך השלילה, כל עוד אני לא פוסלת את הלגיטימיות של מי שנמצא בצד השני של הרצף, היו בכיתות שלי, מימין ומשמאל, מין הסתם, הדיון הזה עלה בכיתות, שהן יותר מעורבות פוליטית, ששם באמת השאלה הייתה להם ממש דחופה, הרגשתי שהיא ממש, הם לא מצליחים להחזיק זה, לא סובל דיחוי, התשובה צריכה להינתן כאן ועכשיו, היה להם ממש חשוב, לי חשוב, לי חשובים 2 דברים בתוך ההקשר הזה, ששמת אתם שם על השולחן, אחד לא להתנצל על הבחירה שלי, כפי שאני לא רוצה שהם יתנצלו על הבחירה שלהם, אני רוצה להסביר את הבחירה שלי, כפי שאני רוצה שהם ידעו להסביר את הבחירה שלהם, ואני רוצה לשמור לעצמי את הזכות, לשנות את דעתי, כפי שאני רוצה שתהיה להם הזכות לשנות את דעתם, זה תמיד משהו, זה מין משולש כזה, שתמיד נכח שם, והיו בכיתה שלי תמיד, בצד השני של השל הרצף, זאת אומרת, והיו כאלה שהם היו, גם הדעות היו ממש קיצוניות, לכאן ולכאן, ואחרי שהצגתי, אז היה איזשהו דיון, איכשהו אני הרגשתי, אני אומרת משהו שאולי התמזל מזלי, אבל תמיד הרגשתי שהדבר הזה, תמיד כשקרה, שאמרתי שהדבר הזה רק מעלה רמה, את הדיון, ומאפשר שנייה איזושהי לגיטימציה, של להגיד את הדברים, בלי להסתער, ובלי להתנצל, ובלי להצטדק, אבל פשוט לנהל איזשהו דיון ענייני, על הלמה, לא רק על הבמי, למה בחרת במי שבחרת, מה עומד מאחורי הבחירה, ותגיד לי אתה, למה אתה בוחר במי שבחרת, ומה עומד מאחורי הבחירה, וזה פותח בעיניי, יותר מאשר מצמצם, זה דילמה אצל המורים לאזרחות, האם להגיד או לא להגיד, אני מרגישה שלפעמים לא להגיד, קצת פוגע אולי בלגיטימציה שלנו לבחור במי שחפץ ליבנו, למה אני צריכה לעמוד מאחורי, כל עוד אני אומרת את זה בצורה כזאת שמאפשרת דיון, ופותחת דיון, ולא סוגרת אותו, אני חושבת שזה האריך יותר חשוב מה האם.

קובי: אז אפרופו האריך, מעניין אותי לדעת, אם מישהו עזר לך באריך הזה, את כולה שנה במקצוע, ונוחתת עליך כזאת.

שירי: שנה.

קובי: אקטואליה מטורפת, את ביחד עם מישהו, את לבד את עושה את זה עם האינטואיציה, את, איך עוברים את זה ?

שירי: אני, התמזל מזלי, יש לי צוות אזרחות, במקיף ג' באשדוד, שבו אני עובדת. צוות אזרחות חזק, מחבק, מכיל, משתף, ממש חברים לצוות, שיכולתי לסייע, להיוועץ, לפתוח, לאתגר את עצמי בתוך המקום הזה, ולהרגיש מאוד מאוד בטוח. חלקם אומרים, חלקם פחות, אבל השאלה היא שאלה לגיטימיות, וצריך גם לתת לה מקום, אני....

קובי: כאילו זאת שאלה, שעלתה בישיבות צוות, נגיד.

שירי: זה שאלה שעלתה, וגם בחרתי להעלות אותה, זאת אומרת, אני מאוד מאמינה בלשאול שאלות. אני את כל השנתיים האלה, אני מעבירה, מבלה, בשאלות שאלות. צריך לדעת את מי לשאול, זה נכון, אבל אני מבלה את זה בשאלות שאלות, אני מאמינה שמכל מלמדי השכלתי, ואני פשוט שאלתי את השאלה בצורה מאוד מאוד ישירה, אני חששתי מזה זה, גם עלה בלימודי האזרחות, ויש סביב, זה סימן שאלה אחד גדול, אני אוהבת את סימן השאלה הזה, אני חושבת שכבודו במקומו, ואני עשיתי את הבחירה שלי בתוך הדבר הזה, לעשות את זה בכיתות מסוימות בלבד, כאשר זה עולה מהכיתה, ולא על דעתי, כאשר אני מרגישה, שאילו אסתר, זה רק יוביל לאיזשהו מצב שהוא פחות נכון, בוויב הכיתתי, וכמובן שתמיד אני שומרת לעצמי את זכות, את זכות המילוט מהבחירה, כפי שאני מאפשרת גם להם, ואלה הבחירות שעשיתי, בתוך המקום הזה.

קובי: את יודעת, בפרק הקודם, שהקלטנו פרק אחד, הקראתי קטע מפוסט שכתבת בפייסבוק, אז הייתי חייב גם הפעם.

שירי: אוקי.

קובי: אז כתבת פוסט מאוד יפה, שתיכף אני אתייחס אליו, אבל אני אתחיל, אני אקריא את משפט הפתיחה, שהוא לא קשור לתוכן מסתבר, שאני אומרת הרבה חרטבונה, וביי הוק וביי קוק, ועוד מילים שנחקקו בזכרונם, ונכתבו על הלוח, ואז גם הודפסו, על שהוקדשה לי, שכיתה י"ב שלי סיימה את השנה את חובותיה במקצוע, אז אני רגע רוצה להתייחס לקטע הזה, שאנחנו כל הזמן נבחנו.

שירי: נכון.

קובי: כמורים, וכל הזמן, ולכל אחד מאיתנו, יש את המילים שהוא חוזר עליהם מלא פעמים, ואז הם זוכרים אותם, כותבים אותם, איכשהו על הלוח, אצלך זה על חולצה.

שירי: נכון.

קובי: זה מה זה מצחיק, זה מעליב, זה שסופרים לך כמה פעמים את אומרת, לא יודע, סבבה, או איך את מתייחסת לזה?

שירי: וואי בהומור מטורף. כשהם נתנו לי את החולצה, אני אחר כך אמציא, הם הסריטו אותו בזמן שקיבלתי את החולצה במתנה, וזה מסתובב, הם הסריטו ושלחו לנו אחר כך בקבוצה, וראיתי את עצמי פשוט נקרעת, כל כך צחקתי, שלא הצלחתי אפילו לקרוא את מה שהם כתבו לי, הם כתבו לי משהו כל כך יפה. אחר כך לא הצלחתי להביא את עצמי לכדי רצינות מספקת, כדי לקרוא את מה שהם כתבו, את הברכה, זה אפילו ריגש אותי, הדבר הזה, וזה משהו שהוא שלי ושלם. דרך אגב היה איזשהו שיעור, שבגלל שאנחנו צוחקים הרבה על הלקסיקון הזה שלי, שיש בו, שהוא כזה מעורב, ויש בו מילים, שלפעמים הם לא הבינו מה אני אומרת, אז יום אחד היה איזשהו שיעור, שאמרתי להם, "טוב חדל קשקשת ברשת, אנחנו עכשיו כותבים את כל המושגים האלה של זה ותרדו לי מה" ואז כתבתי פשוט על הלוח את כל המושגים, זאת אומרת שהם צילמו את זה, ואז הם לקחו משם, ואני מתה על זה, קשור לקשר הבין אישי שלי איתם, ולמילים שאני משתמשת, שהם לא בהכרח הכל כיתה, אבל כן זה בעיניי מהמם, זה מהמם, אני אוהבת את זה ממש.

קובי: כי יש מורים, שאני חושב קצת היו נעלבים מלא, שספרו להם כמה פעמים.

שירי: לא זה לא העליב, וגם לפעמים בתוך השיעור עצמו, אני בכלל חושבת שלהומור, בפרט הומור עצמי, יש המון מקום בהוראה, יש בזה משהו שמקליל את האווירה, שזה מלחיץ, שזה בגובה העיניים, שזה מאפשר גם כנות ושיח פתוח, ולא תמיד פורמלי, זה לא קשור לא

לכבוד, ולא להערכה, ולא ליכולת שלי לעמוד מולם, ולהחזיק קשב וריכוז, וזה פשוט קשור לזה שאנחנו אנשים, לפני שאנחנו מורים, והומור הוא חלק אינטגרלי מדרך העברת מסרים.

קובי: לגמרי. אז עכשיו אני אתייחס לפוסט עצמו. כתבת, ומכל המשפטים שלמדנו, והיו אין סוף, הם בחרו את זכותו של כל אדם, להיות חרטבונה, בתרגום חופשי, להיות מה שבא לו, בלי הבדל דת גזע ומין, ביי הוק אנד ביי קוק, צודקים, זו משנתי, והיא חינוכית בעיניי, תלמיד כיתה י' שלי חיפשו אותי לפני שבועיים, בשיעור החופשי שלהם, "שירי בואי דברי איתנו על המצב, מה את חושבת?" הם שאלו, והחזרתי להם בשאלה מתוך עקרונות הדמוקרטיה שלמדנו, מה אתם חושבים, למה אנחנו זקוקים להסכמיות, הם אמרו יש בדמוקרטיה עקרון כזה, הם צודקים. כל כך צעירים, וחכמים כאלה.

שירי: אני מתה על הדור הזה, אני מתה על הילדים האלה, אני כל כך וואי, קובי אני אומרת את זה, וזה לפעמים נשמע בעיניי, זה אני כאילו חוששת להישמע מוגזמת, אבל אני באמת מרגישה ככה, אני מרגישה שלפעמים הדור הזה נשפט בחומרה, ואני גם לא אוהבת בכלל את ההכללות האלה, של הדור הזה, הילדים שאני מלמדת, שזכיתי ללמד, בכיתות החינוך, שאני מלמדת לכולם אני קוראת כיתות חינוך, אבל בכיתות שאני מלמדת אני מלמדת י', י"א, י"ב, ויש כמו בכל מקום בעולם, וכמו בכל מקום, בכל זירה חברתית, יש בהם כל כך הרבה תבונה, שאני לא מוכנה להתייחס אליה בביטול, ואני לא מוכנה לצמצם אותה, יש גם את האתגרים של התקופה, שאנחנו פחות מכירים ומתחברים, אבל באמת בסוף הם קראו לי לדבר איתם, על אזרחות, עכשיו זה הם קראו לי, וזה אומר שזה בדמם, זה חשוב להם, הם מבינים את מקומם פה, הם מבינים את תפקידם בעולם, מי צריך יותר מזה, וכן והבחירה במשפט הזה, החרטבונה, זכותו של כל אדם להיות מי שהוא, נכון, זכותו של כל אדם להיות מי שהוא, ואני אוהבת את מי שהם. באמת אני אוהבת את מי שהם, הם טיעוני שיפור כמו כולנו, גם אנחנו טיעוני שיפור, אבל יש להם גם מלא דברים לשימור, ואני רוצה שנסתכל עליהם ככאלה, אני אוהבת אותם אהבת אמת.

קובי: מגיע להם, לגמרי. את עדיין מדריכת הורים נכון? את השנה אפילו חזרת לטלוויזיה.

שירי: נכון, אני כן, האמת שאיכשהו הצלחתי לשלב, אני מנחת הורים בערב, אני עובדת באופן קבוע, עם בתי ספר שמזמינים אותי להעביר סדנאות להורים. זה אני מתה על זה, וזה גם להחזיק עוד צד, באפרופו היותי אשת חינוך, אני משתדלת להתייחס לעצמי ככזאת, מאמינה שגם לחבל יש 2 קצוות, אז אני מעבירה סדנאות להורים בערב.

קובי: ואיך את מצליחה לג'נגל, עם כל הערב, הבוקר, הטלוויזיה, הכיתה?

שירי: אז זהו, אז יש ימים, נגיד בטלוויזיה, שזה גם מקום שהוא פינה חמה בלב, אני אוהבת מאוד מאוד להגיש את פינות הבוקר, שמתאפשר לי, אז הם יודעים כבר מה היום החופשי שלי, ואומרים לי שירי אנחנו יודעים, אז ביום החופשי כשמתאפשר וצריך, אני נוסעת לאולפני הרצליה, ואז אנחנו לאחרונה, אני אצל רסקין, בתוכנית הבוקר בשיעור פרטי, "פאולה וליאון" שהם אהובי לנצח. שכשאפשר אז ברור, ועכשיו בחופש הגדול אני מקווה שישתדר לי יותר, אני מאוד אוהבת את הפלטפורמה הזאת, אני מרגישה שהיא חשובה, כי יש בה משהו שמאפשר לי, להגיע לקהל רחב יותר, ויש מסר שאני מחזיקה בו, שכל כך חשוב לי להסתייע בפלטפורמה הזאת, בגדול אני פשוט מחפשת מקום שיאפשר לי להגיד שזה נורמלי, להרגיש לא נורמלי, זה הדיבור ואחרי....

קובי: אבל בעצם ההוראה שלך היא, אני חושב את עושה כמה דברים בחיים, נכון? זאת אומרת, זה אני חושב שזה איזשהו, איזושהי נקודה, או איזה מסר לאנשים ששומעים אותנו, שאפשר לעשות מלא דברים בחיים.

שירי: נכון, אפשר לעשות מלא דברים בחיים, ואפשר לשנות כל הזמן, זה גם מסר שאני מאוד מביאה בכיתות, ואני מדברת על זה לא מהמקום של עכשיו, זה לא משנה מה אני עושה, כי היום אני עושה את זה, אבל תמיד אני אומרת להם, יכול להיות שמחר אני עושה משהו אחר לגמרי, המקום הזה שבו בגיל הזה, שהן נמצאים בו, הם לא חייבים כרגע לבחור בקריירה ל-30, 40 או 50, שנה קדימה, זה מקום שמאוד מאוד פותח את האפשרויות, הם מוכשרים בכל כך הרבה דברים, הם אוהבים לעשות כל כך הרבה דברים. המקום הזה, שבו כל הזמן מאתגרים אותם בשאלה של מה תעשו כשתהיו גדולים, לפעמים זה מקום שמאוד מאוד מצמצם, ולפעמים זה מקום שמלחיץ, ואני אומרת להם השאלה כבודה במקומם מונח, תסתכלו 5 שנים קדימה, זה עוזר לכם רגע למקד את הבחירה, ואז אנחנו מדברים על זה, ולפעמים הם אומרים לי שירי, אנחנו רוצים לעשות כמורך, לעשות גם וגם, ואני אומרת להם מהמם, אז תעשו גם וגם, כי הם אתה יודע לפעמים, יש גם, רואים את זה בתיכונים, אצל תלמידים, נגיד שיש מגמת ביולוגיה, ותיאטרון.

קובי: וזה שתי קצוות, לכאורה.

שירי: אני אומרת, נגיד אתה אומר, איזה מהמם זה שילד מביא לידי הביטוי 2 צדדים כל כך מקוטבים רגע באישיותו, בו זמנית, זה מדהים, למה לא אז אני רוצה לפתוח להם את זה, אני רוצה שהם יהיו מחוברים לאישיות שלהם, ולצבעים, ולאפשרויות, ולא לצמצם את עצמם לעולם, ובאף גיל, תמיד לדעת שאפשר לעשות משהו אחר, אני שוקלת עכשיו לימודי דוקטורט, אני ממש בריב עם עצמי, כרגע כי בגלל העומס, וגם כי....

קובי: כבר שנתיים בואי,

שירי: זה קשוח. אני שוקלת שנתיים, אבל הייתה לי שיחה, אני אספר לך בהזדמנות, אני כבר עשיתי צעד קדימה, אני עדיין בדיבור עם עצמי, על הדבר, כי זה המון מחויבות, ואני משתפת אותם, אני חולקת, זאת אומרת אני חולקת איתם את החלומות שלי, כי כן כי בכל שלב בחיים אתה יכול לחלום, ולרצות להגשים את עצמך, ולהביא את עצמך לידי ביטוי.

קובי: זה המודלים וזה של ה....

שירי: כן, זה אתה צריך, כאילו מה שקרה טווק דה טוק, זה הכי חשוב, אז אני משתדלת להביא גם את זה, לעניין הזה של חינוך נכון.

קובי: את יודעת, אני חושב שזה דיברתי על זה בפרק, שראיינתי את נשיאת המכללה, אז היא אמרה שהוראה היא כבר לא מקצוע, שאתה אומר אני אכנס להוראה, ואני אצא משם בגיל 60, לא יודע כמה זה יהיה עד שנגיע לשם, 60 פלוס, 70, אבל זה כבר לא, זאת אומרת, זה גם לא חייב להיות מקצוע שאתה עושה אותו פור אה לייף טיים, ולראות אותך מזדקן שם, אתה יכול לבוא, להיות מורה, לתת את הדה בסט אופ יו, כרגע.

שירי: ממש.

קובי: ואחר כך להתקדם הלאה, ולעשות עוד דברים, ולבוא לתקופה, שהיא יכולה להיות תקופה מדהימה, ואחר כך תעשה עוד דברים.

שירי: קובי, וזאת תקופה מדהימה, באמת אני חייבת לסכם את זה רגע ולהגיד, שלצד האתגרים, והיו מלא, והקשיים שחוויתי לפעמים, אתה יודע גם ברמה הרגשית, וגם ברמה התפקודית, וגם ברמה של אתה יודע בכל הפרמטרים ושל אחזקת כיתה, ושל משמעת, ושל גבולות, ותקנות, ושת"פים, בסוף זה המקום שבו אתה מרגיש הבן אדם הכי אהוב בעולם, וזאת מתנה שהמקום הזה נותן, והיא מתנה שהיא פור אה לייף טיים, זה, אז זה כן, אז קצר ארוך, ככל שיהיה זה מקום מדהים להיות בו.

קובי: אז תני טיפ אחד למורה שמתחיל בעוד חודשיים ללמד.

שירי: לבחור. אני רוצה לתת 2, אני רוצה להגיד את הטיפ הראשון, זה לבחור טוב את המקום אליו אתה נכנס, אנשים טובים באמצע הדרך, הם חשובים ממש לדבר הזה, ואורך רוח, ההתחלה מאתגרת, אבל לנשום, להיכנס לאט, להתבונן, וצעד צעד, ובסוף כובשים כל יעד, אבל לאט לאט.

קובי: וטיפ אחד למי שמתלבט אם להיכנס להוראה.

שירי: לא להתלבט, להיכנס להוראה. זה אני לא רואה סיבה להתלבט. אני חושבת שעוד פעם, אתה יודע, ולו, לו רק בגלל האהבה הזאת, שאתה מקבל בתוך המקום הזה, אני גם חושבת שאנחנו זקוקים לאנשים טובים, והילדים זקוקים לאנשים טובים, ואני חושבת שזה מקום מדהים להיות בו, הוא מצמיח, הוא כיפי, הוא משמעותי, ואין תרומה גדולה יותר מזו, ולכן לא להתלבט, לעשות.

קובי: לקראת סיום את כבר מכירה את הנוהל, הגענו לפינת השאלון המהיר, אני זורק מילה, ואת אומרת את המילה הראשונה שעולה לך לראש.

שירי: אוקי

קובי: י"א- 1

שירי: אהבה

קובי: הדרכת הורים

שירי: תענוג

קובי: חלוקת תעודות

שירי: קשה

קובי: טיול שנתי

שירי: מלחיץ

קובי: שיעור חינוך

שירי: חשוב

קובי: מה עוזר לך להתגבר בסוף יום קשה

שירי: שנ"צ

קובי: הכי טוב מורה טובה היא

שירי: מכילה ומציבה גבולות

קובי: תלמידה טובה היא

שירי: חרוצה. רגע חרוצה. אני יודעת שזה רק מילים, אבל לא במובן של הישגים, אלא במובן של יכולת התמדה פשוט.

קובי: סטאז'

שירי: חשוב

קובי: אם טייץ'

שירי: מהמם

קובי: סמינר הקיבוצים

שירי: כיף

קובי: שירי. קודם כל. תמיד כיף לדבר איתך.

שירי: תודה רבה

קובי: אז אני רוצה קודם כל להודות לך, שמצאת זמן לבוא שוב, ולשתף אותנו בחוויה של השנתיים האלה, כאלה אינטנסיביות שהיו לך מהניסיון של הפרק הראשון שלנו בעצם, אז זה עוזר המון, לכאלה שמתלבטים, לכאלה שצריכים לקבל החלטות, אז השיתוף הזה הוא ממש חשוב, אז קודם כל תודה שבאת,

שירי: באהבה

קובי: ואני רוצה לאחל לך, שתמשיכי להנות מההוראה, אני ככה לא רואים, כי אנחנו בפודקאסט, אבל החיוך קורן, אז שתמשיכי להנות מההוראה, ומהחיוך, כי זה לא אותו דבר, ושתמשיכי להצליח, לג'נגל בין כל הדברים האלה שאת עושה, בכזאת הצלחה, אז תודה.

שירי: אמן ואמן. תודה רבה.

קובי: עולים כיתה "כאן סיימנו. אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התוכנית שלנו, שם תוכלו להגיב על הפרק ששמעתם, לשתף בתובנות שלכם, או לשאול שאלות, חפשו" תואר שני מוסמך בהוראה- אם טיץ' -סמינר הקיבוצים. "אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראשת תוכנית מוסמך בהוראה, אם טיץ' בסמינר הקיבוצים, לאוהד כץ, מהמרכז החדשנות בסמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה.

אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, ולסמן עוקב, כך תקבלו התראה על כל פרק חדש שעולה לאוויר, נשתמע בפרק הבא.